

Dahl, idet han tillige yttrede Noget om, at ellers vilde han miste Arbejde, hvorimod han ikke talte Noget om Opgivelse af Huset. Manden talte ikke Noget om, hvorledes han vilde stemme". Husmand Sørensen gik, forklarer han, efter Anmodning af Gartner Børentzen paa Frederikslund, til Jens Poulsen for at sige ham, at der ikke var Brug for hans Arbejde, naar han ikke stemte; han sagde ikke udtrykkelig: paa Dahl, men det antog han var Meningen." "Svad jeg har læst op hidtil, synes at stemme fortræffeligt med, hvad det ærede Mindretal har anført. Hans Fremstilling i dette Punkt har imidlertid ikke haft den objektive Karakter, som det Uddrag af Forhørene har haft, som han bebrejdede mig. Der er givet en Fremstilling mere for at lede i den Retning, som han ønsker; men det maa vi ogsaa have med. Naar vi ville dømme upartist om Sagen, skal det ogsaa høres, hvad der siges fra den anden Side, og hvad der blev det endelige Resultat. Gartner Børentzen erklærer, at han ikke har sagt til Sørensen, at han skulde sige til Jens Poulsen, at der ikke var Brug for hans Arbejde, naar han ikke tog til Valg, men han paalagde kun Sørensen at anmode Poulsen om at tage til Valg. Nu kunde man sige, at der staar Gartnerens og Husmandens Forklaring overfor hinanden, og vi have mere Tiltro til Husmanden end til Gartneren. Naar, de Herrer have ikke Lov til at raisonnere paa den Maade, at de have mere Tiltro til den Ene end til den Anden; men naar man vil anse Noget for skyldig, skal der et Bevis for, at han er det, og det træffer sig da saa heldigt for Gartneren, at da hans Forklaring bliver foreholdt Sørensen, siger denne, at han „tør ikke benegte at kunne have misforstaaet Børentzen". — Svad Gaardeier D. Sørensen af Stude angaar, er det allerede oplyst af den ærede Ordfører, at det er meget ubesjæet, naar det i Taubers Valgtilbage er blevet givet Udseende af, at man havde truet Sørensen med at faae en Kapital opsagt, hvis han ikke stemte paa Dahl. Det fremgaar jo aldeles bestemt, at dette er aldeles ubegrundet. Men det er karakteristisk, at det ærede Mindretal siger: „Rump har ikke villet erkjende Sørensens Forklaring for rigtig, men under en Konfrontation har Sørensen fastholdt sin Forklaring, og saa slutter med at sige: „Det tør da antages, at han har opfattet Rumps Udtalelser saaledes". Altsaa, fordi Sørensen har fastholdt sin Forklaring lige overfor Rump, der benegter Rigtigheden af dens Indhold, „tør det antages, at han har opfattet Rumps Udtalelser saaledes". Det er naturligvis ikke tænkeligt, at Sørensens Forklaring kan vere den mindre rigtige, og at Rumps derimod er den rigtige. — Naar vi derefter gaar til Slagelse, har jeg allerede talt om den interessante Historie med Slagtersvend Jøversen, der fik „Sølvstillingen". Jeg har ligeledes talt om de kjøbenhavniske Valgere, der fik Reisegodtgjørelse, og fremdeles om

Bæddemaalet mellem Willenstein og Basse, saa jeg anser det ikke for nødvendigt at komme videre ind paa disse Punkter. Derimod maa jeg berøre, hvad det ærede Mindretal omtaler under Nr. 5 for Slagelses Vedkommende. Der er den interessante Historie med en Fuldmægtig Lund, der skal have spurgt Bortshusholder Svandholm, om han vilde have 10 Kr. for at stemme paa Dahl, og da han svarede, at det vilde han ikke, endvidere spurgte, om han da vilde have 10 Kr. for at stemme paa Tauber. Der siger det ærede Mindretal: „Begge de nævnte Mand udgive dog i Forhøret denne Samtale for „Spøg". Det forekommer mig, at det ærede Mindretal ikke har veiet sine Ord rigtigt; thi der ligger jo deri efter Ordene almindelige Betydning en Sigtelse mod de Paagjældende for, at de skulde have givet saft Forklaring for Retten; det har naturligvis ikke været det ærede Mindretals Mening, men det er ikke heldigt at bruge saadanne Udtryk. De sige begge gjentagende Gange og trods Konfrontation med Forfællige, at det var deres Mening, at det var Spøg, og det forekommer mig, at man heller ikke godt kan mene Andet, naar man læser igjennem, hvad der i den Anledning er passeret i Forhørene. Disse Historier om, at han vilde gjøre det maaste, naar Lund vilde hente ham i en Karet, men saa skulde der være 4 Heste for, viser dog aabenbart, at det Hele har været Narrestreger. Men hvad berettiger forresten til, naar de Paagjældende sige at have spøget, saa at sige: Nei, der maa ligge noget Stummelt derunder, de have bestemt tænkt paa en saadan Forbrydelse som Bestikkelse. Jeg har ikke engang nødtigt saaledes som den ærede Ordfører at tage min Tilflugt til, at det var paa et Krohus, det passerede, thi selv om man tager Forklaringen nok saa alvorligt, maa man alligevel bestemt faae den Overbevisning, at de have sagt Sandhed, naar de have sagt, at det var for Spøg, og man er ikke berettiget til at sige, at de udgive det for Spøg. Naar det ærede Mindretal siger: „Saavidt det kan ses, har der fundet Valgtryk Sted paa „Slagelse Brænderigaard", idet en derværende Arbejder vedgaar, at han har fortalt, at han vilde have stemt paa Tauber, hvis han havde været fri", saa kan det være sandt nok, at muligvis har han sagt noget Saadant; men jeg vil dog anbefale ogsaa ved denne Leilighed at se paa, hvad den Paagjældende har forklaret angaaende dette Faktum. Den Paagjældende hedder B. Pedersen og forklarer at have stemt paa Dahl efter sin Overbevisning uden Paavirkning af Gieren Borchsenius. Da det foreholdes ham, at han dog skal have sagt Noget om, at han vilde have stemt paa Tauber, hvis han havde været fri, saa siger han, at „Forpagteren paa Møllen, Poulsen, spurgte ham vel, da han gik til Valget, paa hvem han vilde stemme, hvortil han svarede: paa Dahl, og da Poulsen saa spurgte ham, paa hvem han vilde stemme, hvis han var